TUNTURILATU

LAPINKÄVIJÄIN LEHTI • JULKAISIJA TUNTURILATU RY • N:o 2/1984

Puheenjohtajan tähdenvälejä

Kuluneen kesän merkittävin tempauksemme oli Kiisan saunatalkoot. Rakentajahenki oli jälleen kerran koonnut osaavan susijoukon hirsirakentamisen taitoja osoittamaan ja opettelemaan. Saimme ennätysajassa todella huolella pystytetyn rakennuksen saunomiskuntoon. Kiitokset kaikille lahjoittajille ja talkoisiin osallistuneille tempauksen onnistumisesta. Ja kun tunturilatulaisia ollaan, osa joukostamme ehti vielä kylällekin heinätalkoisiin. Olen erityisen iloinen siitä, että lyhyessä ajassa olemme pystyneet osoittamaan Kiisankin naapureillemme, mitä tunturilatuhenki käytännössä merkitsee. Yhdessä ahertaen tutustumme tehokkaimmin toisiimme.

*

Kiisaan liittyen on vielä todettava, että olemme yhteistyössä kyläläisten kanssa hankkineet sinne noin puolentoista vuoden polttopuut. Kiisallahan voidaan ja on syytäkin käyttää palstan omaa koivua, mutta puunoton on tapahduttava tiukasti Huttus-Pekan ohjauksessa. Samalla korostan, että puukassoihin tehtävät lahjoitukset ovat

Tunturiladulle kuluva vuosi on budjettimme toteutumisen kannalta muodostumassa alijäämäiseksi. Rakentamisesta, merkkihankinnoista ja hintatason yleisestä noususta johtuen joudumme ottamaan noin parinkymmenen tuhannen markan lainat selvitäksemme vielä tälle vuodelle kuuluvista välttämättömistä menoista. Olen ilmoittanut välitilinpäätöksemme osoittaman tilanteen kirjeitse myös suurimmille kerhoillemme ja pyytänyt niiden apua. Samalla johtokunta on päättänyt esittää syyskokoukselle jäsenmaksutason kohottamista kymmenellä markalla, jolla olemme arvioineet selviytyvämme sekä tarvittavista lainoista että tulossa olevan juhlavuoden erityismenoistakin.

Vetoan tunturilatulaisiin toivomalla, että tulevan vuoden jäsenmaksujen yhteydessä vapaaehtoisin lahjoituksin kukin mahdollisuuksiemme mukaan osallistuisimme vielä jälkikäteen ”rakennustalkoisiin”. Tällaisella tuella olemme tähän asti hankkineet ja rakentaneet kaikki tukikohtamme yhteiseen käyttöön.

*

Tunturikerhojen nimikkovastuu palstojemme hoidosta ja kunnossapidosta on alkanut hyvissä merkeissä. Näyttää siltä, että olemme löytäneet keinon, jolla voimme sekä jakaa toimintavastuuta että tehostaa tukikohtien käyttöä. Mittaviin toimenpiteisiin, esimerkiksi ensi kesän Susikyrön kattojen uusimiseen tarvitsemme silti edelleenkin kaikkien yhteistä tukea. Samoin on laita, mikäli otamme tulevan vuoden toimintasuunnitelmaamme vanhan Sudenpesän uudelleenrakentamisen ja Vongoivan kodan kunnostamisen, joita on meille tarjottu. Tunturilatulaisten ja -kerhojen aktiivisuutta osoittaa sekin, että esimerkistämme lähteneestä Tunturilatutoiminnasta olemme aina suorittaneet vähintäin oman osuutemme. Oikea tunturihenki on monenlaista palvelua.

*

Tunturilatulaisten vaikutus eräretkeilijän ja koko eräretkeilyn kuvan luomisessa on merkittävä. Tämä asettaa jokaiselle meistä erityisen suuren vastuun ja velvoitteen. Toivon, että haluamme ja jaksamme säilyttää korkean tasomme ja pystymme toimimaan esimerkillisesti sekä omissa tilaisuuksissamme että suhteessamme Lapin luontoon, ihmisiin ja viranomaisiinkin. Tukikohtiemme pitäisi muodostua sellaisiksi vaikutus- ja muutospisteiksi, joista omalla toiminnallamme voisimme heijastaa arvokkaita, erä- ja tunturihengen mukaisia virikkeitä koko Lappiin. tärkeitä polttopuuhuollon turvaamiseksi. Näyttää muuten siltä, että Kiisasta muodostuu aivan omailmeinen ja tunnelmaltaan Talaksen veroin
kohta jäsenistön käyttöön.

*

Hienotunteisuus ja vanhojen
vaaliminen ovat aina itsestään
sävyttäneet kaikkea toimintaa

*

Tulevan vuoden toimintatee
tuksena on eräretkeily. Olemm
tuneet eräretken vetäjäkoulutu
Tunturilatu tulee omasta pu
jatkamaan uusien voimien tied
taidollista kehittämistä. Toivon, että oikean erä- ja tunturihengen korostaminen kuuluu aina keskeisenä aineksena kaikkeen koulutustoimintaamme. Tulevaa toimintavuottamme ajatellen toivon myös mahdollisimman monen meistä osallistuvan seuraavana olevan juhlavuotemme tilaisuuksien ideointiin, suunnitteluun ja valmisteluihin. Edessä on urakka, jonka tuloksena mahdollisimman monelle meistä olisi oltava tarjolla monipuolista erähenkistä toimintaa.

*

Tätä kirjoittaessani susiaiset ovat vasta edessä. Kiitokset jo etukäteen Kuoktelle ja kaikille järjestelyihin osallistuville hienosti erähenkisestä ratkaisusta. Yhteinen juhlamme on aidoimmillaan lähelle luontoa vietynä ja jokaisen omatoimisuuteen perustuvana.

Antero Tarvainen

ERÄVAELLUKSEN SM-KILPAILUT 13.—16.9.1984 SALLASSA TUNTURIKERHO KOLBMAN TOTEUTTAMANA

Alkuviikko kului rastien valmistelutehtävissä. Kuva: Frans Eronen

Tunturikerho Kolbman järjestelyvastuulla toteutettuun Erävaelluksen Suomenmestaruuskilpailuun Sallassa osallistui ennätysmäärä partioita. Peräti 96 partiota lähti taipaleelle. Näistä ensikertalaisia oli yli 40. Naisten sarjassa kilpaili 7 partiota. Kisan suoritti loppuun yleisessä sarjassa 64 partiota ja naisten sarjassa 5 partiota.

Vaellusreitin pituus oli yleisessä sarjassa 92 km ja naisten sarjassa 70 km. (karttakilometrejä). Vapaaehtoiset lisärastit lisäsivät reitin pituutta tuntuvasti.

Tehtäviä suunnitellessamme pyrimme siihen, että tehtävät liittyisivät mahdollisimman läheisesti eräretkeilyyn ja tietenkin Lappiin. Lisäksi pyrimme välttämään liiallista ”paperin makua”. Se miten hyvin pyrkimyksissämme onnistuimme on muiden arvioitavissa.

Jotta muutkin kuin mukana olleet saisivat jonkinlaisen kuvan kilpailun luonteesta, julkaisemme kilpailun tehtävät vastauksineen.

Sakari Karri

Tehtävät ja tulokset kevään TUNTURILATU lehdessä

TUNTURI-LATU r.y.

●JOHTOKUNTA

puheenjohtaja
Antero Tarvainen, puh. 90-898791
varapuheenjohtaja
Yrjö Suuniittu

jäsenet: Anna-Liisa Hietala, Pertti Holopainen, Pekka Huttunen, Antti Karlin, Uolevi Mättö, Alpo Mäntynen, Raimo Niklander
sihteeri: Anja Huhtala Laajakoskentie, 48720 Kymi, puh. t. 952-63100, k. 81354
rahastonhoitaja: Anneli Peltonen Karhusuontie 90 G 23 00780 Hki 78 puh. 90-356432 (iltaisin)
jäsenkortistonhoitaja: Eva Jägerskiöld Mannerheimintie 44 A 16 00260 Helsinki 26, puh. 90-442917
kirjanpitäjä: Vappu Hietala Kylätie 2 A 15 00300 Helsinki 30, puh. k. 90-573745
kuva-arkistonhoitaja, Erkki J. Tolvanen Tapolanrinne 10 01760 Vantaa 76, puh. 90-897656
postilähetykset ja juoksevat raha-asiat: Elvi Zveygberg, Suomen Ladun toimisto Fabianinkatu 7 00130 Helsinki 13 puh. 90-170101
TL:n tilit: jäsenmaksutili SYP Katajanokka 206621-20620, muut maksut SYP Katajanokka 206620-67085, tai postisiirtotili 135 33-1

●JÄSENLEHTI

Tunturilatu, vastaava toimittaja: Antero Tarvainen
toimitussihteeri: Uolevi Mättö Erkylänkatu 21 as 4 05820 Hyvinkää 2, puh. 914-28901 (iltaisin)
lehtitoimikunta: Pauli Hakulinen, Anja Pajunen

●KIINTEISTÖT

Susikyrö — Enontekiö
Susi-Talas — Inari
Susi-Kiisa — Utsjoki
Kärrikaltio — Inkoo (Kavtsin hallinnassa)
Rakennuspäällikkö: Pekka Huttunen Joukontie 27 76150 Pieksämäki 15, puh. 958-11247

●SUSIVALIOKUNTA

puheenjohtaja: Raimo Niklander
jäsenet: Anja Huhtala, Reino Kärkkäinen, Kauno Laine, Väinö Martikainen, sihteeri Sirkka Seliste

●TUNTURIKERHOT

OKTA (1) Kajaani
puheenjohtaja Raimo Pahkala, sihteeri Anja Mustonen, Erätie 20 A, 87200 Kajaani 20, puh. k. 986-27946

KUOKTE (2) Hyvinkää
puheenjohtaja Uolevi Mättö, sihteeri Anja Pajunen Erkylänkatu 21, 05820 Hyvinkää 2, puh. 914-28901
KOLBMA (3) Tampere
puheenjohtaja Väinö Martikainen, sihteeri Raili Pöllänen Unholankatu 4 F 25, 33800 Tampere 80, puh. 931-652822
NJELLÄ (4) Pieksämäki — Mikkeli
puheenjohtaja Pekka Huttunen, sihteeri Eila Hämäläinen Jääkärinkatu 1, 50100 Mikkeli 10, puh. 955-367522
VIHTTA (5) Vaasa
puheenjohtaja Pirkko Westergård, sihteeri Seija Nykänen Pietarsaarenkatu 10 B 10, 65350 Vaasa 35, puh. k. 961-152941
KUHTTA (6) Helsinki — Vartiokylä
puheenjohtaja Jyrki Aarnio, sihteeri Kaarina Hakkarainen Kastelholmantie 1, 00900 Helsinki 90, puh. 90-339147
TSIETSA (7) Iisalmi
puheenjohtaja Pentti Vainio, sihteeri Anja Snellman Ilvolankatu 19 A, 74100 Iisalmi, puh.
KAVTSI (8) Helsinki
puheenjohtaja Antero Rouvinen, sihteeri Marita Maula Ylipalontie 1 D, 00670 Helsinki 67
OVTSI (8) Jyväskylä
puheenjohtaja Anna-Liisa Hietala, sihteeri Ritva Loimio Puistotori 6 A 16, 40100 Jyväskylä 10
LOGI (10) Turku
puheenjohtaja Kalevi Kanerva, sihteeri Maija Mäkinen, PI 603, 20101 Turku 10, puh. 921-373535

TUNTURIKERHOJEN

Kolbman kuulumiset

Kolbman tämän vuoden päätapahtuma oli Sallassa. Kävimme laukottamassa eräretkeilijöitä Sallan erämaissa SM-tasolla. Koko suunnittelu kesti noin kaksi vuotta ja tahti kiihtyi, mitä lähemmäksi tapahtuma tuli. Viime kesän aikana valmentauduimme rastityöskentelyyn. Testasimme myös tehtävien toimivuutta käytännössä. Suurimmat ongelmat aiheutti se, että koko touhu oli vietävä lähes 1000 kilometrin päähän Sallaan. Järjestelyihin Sallassa osallistui 47 kolbmalaista. Sivustatukea saimme Sallan Ladulta. Tehtävien valmisteluun paikan päällä oli varattu neljä päivää. Ilmat niinä päivinä olivat melko surkeat. Kilpailun ajaksi olimme tilanneet hienon syyssään. Se tekikin kilpailun miellyttäväksi niin järjestäjille kuin kilpailijoillekin. Ainakin joillekin heistä.

Kilpailun aikana totesimme, että henkilöitä eri tehtävien hoitamiseen on nipin napin riittävästi. Itsekin ihmettelimme kuinka hyvin järjestelyt siitä huolimatta pelasivat. Olimme aina vähintään askeleen edellä kilpailijoita. Ja sehän riitti.

Läheltä kilpailua seuranneena täytyy todeta, että kärkipäähän pääseminen edellyttää yläpään ja alapään hyvää yhteistoimintaa. Jos jompi kumpi pettää niin matka katkeaa tai ainakin sijoitus putoaa.

Muutakin toimintaa kerholla toki on ollut. Toukokuussa teimme antoisan risteilyn Logilaisten kanssa Kustavin vesillä. Antti Karlinin opastuksella tutustuimme saariston lintuihin. Maissa kävimme Isokarin majakkasaarella.

Suurimman vaikutuksen tekivät ruokkien parvet pesimäsaarellaan. Kaikkiaan havaitsimme lähes 50 eri lintulajia.

Kerhon kesävaellus tehtiin 7 naisen voimin Tertun johdolla Käsivarteen 8.—17.6. Kevät oli sielläkin jo edennyt pitkin harppauksin. Kukat kukkivat ja linnut olivat pesimäpuuhissa. Räkkäkin jo antoi vähän merkkejä itsestään. Mistähän muuten johtuu, että naisen vetämälle vaellukselle ei ilmoittaudu yhtään miestä?!

Ne, joille Suomen Lappi ei riitä, tekivät heinäkuussa bussimatkan Pohjolan ''katolle'' Norjan Jotunheimeniin. Jylhät olivat maisemat olleet ja tyytyväisen näköisiä olivat takaisin tullessaan.

Suomen Ladun leiripäivien vaelluskilpailun palkintokin lakkasi kiertämästä. Partio Terttu, Eero ja Väiski hakivat sen parempaan talteen. Minulle näytetyistä kuvista päätellen kilpailuun kuului mm. sukellusveneellä järven yli melominen!

Syksyn kerhoilloissa käsitellään kertauksena eräretkeilyn perustietoja. Tarkoituksemme on tietenkin osallistua sankoin joukoin Tunturiladun järjestämään retkenvetäjäkoulutukseen. Alustajina ovat Antero Tarvainen, Hemmo Kivilaakso, Yrjö Suuniittu, Veikko Vasama ja Pekka Tyllilä.

Tulevista tapahtumista mainittakoon Kolbman hiihtoviikko Susi-Kiisalla 20.—27.4.85. Lähdemme Tampereelta bussilla 19.4. klo 19.00 (Jyväskylä 21.00. HUOM! OVTSILAISET). Paluu Tampereelle 28.4. Ilmoittautumisia ottaa vastaan Erkki Kauppila puh. 931-171 542 (ilt.)

Vaikka palstan pitäjä onkin vaihtunut, ei Saivaretta ole vielä vanhaksi tehty eikä eläkkeelle ajettu. Pikemminkin päin vastoin. Saivare perusti Sallassa oman retkeilykerhon ja sehän tiedetään, mitä siitä seuraa. Varsinkin jos retkeilykerhon jäsenmääräkin vielä kasvaa. Onnea vaan!

Iloista kaamosta kaikille ja kuulumisiin sitten taas keväällä.

Saku

Kuokten kuulumisia

Kesä on onnellisesti takana päin, mutta sateet vain jatkuvat. Ja mikä mukavinta, vuoden tärkein tapahtuma, syyskokous ja susivihkiäiset ovat ohi. Niitähän vietettiin 13.—14.10. Hausjärven Paukunharjulla Kuokten vastuualueella kerhon vapaaehtoisin voimin. Noin 30 jäsentä ahterteli vaivojaan säästämättä erilaisissa talkoissa ja itse päätapahtumassa. Kiitos jokaiselle arvokkaasta työpanoksesta!

Voi kai sanoa, että olemme Luojan suosiossa, koska säätilaus onnistui yli odotusten, pelastaen koko homman. Myös se ikikuusikko, jossa tapahtui vihkiäisseremonia, tuotti monta tuskallista ajatusta mielissämme, koska se oli ''tuomion saanut''. Pelkäsimme ja kuulostelimme kuinka käy... Ovatko kuuset juuri siksi kaadettu? Metsuri heilui kuin heinämies moottorisahoineen jo 20 m. päässä ja juuri paria päivää aikaisemmin, mutta Hämäläisen Kalle vikkelänä miehenä ehti estämään. Poika käänti sahansa suuntaa ja näin saimme olla juhlallisessa kuusikossa, joka jo sellaisenaan puhuttelee.

Mukavasti sujui nämä päätapahtumatkin. Syyskokous Antti Reenin puheenjohdolla ja itsensä Noita Penttisen suunnittelemana ja toteuttamana susivihkiäiskavalkaadi, tapahtumat paikoin kuin Rauta-ajassa konsanaan.

Järjestäjinä meitä lämmitti erikoisesti Suomen Ladun Jaakko Paavelan ja Tuomo Jantusen ilmestyminen paikalle. Vihdoinkin susiaiset oikeassa ympäristössä!! kuultiin monesta suusta. Ensikertaa mukana olevat eivät osaisi kuvitellakaan tätä tilaisuutta ravintolaympäristöön. Tuntuu selvästi, että tämän tapaista susiaistoimintaa on tarvetta jatkaa. Kerhot joutuvat toimintaansa suunnitellessaan pisemmällä tähtäimellä ottamaan tämän seikan huomioon. Vieläkin enempi ehkä pelkistettynä esim. rinkkaeväin.

Erittäin mieltä lämmittävä muisto jäi ''yötunnelmasta'' Paukunharjulla. Oli hiljaisuus ja hartaus jo leirin yllä. Havulaavun edessä lämmitti pakkasyössä rakovalkea, sen äärellä muutamat väärtit muistelivat menneitä, vai liekö suunnittelivat niitä tulevia susiaisia, koska muistan istujista ainakin Lieksan Pentti Koivistoisen. Isosta teltasta kuului jo tuolloin ikäsusien moniäänisen ''hirren veto''.

Havulaavussakin nukkui eräitä, ainakin Kuokten juuri sudeksi vihitty Anja, joka sai noidankin mietteliääksi ja hämilleen vakuuttavalla vihkimispyynnöllään. Kerron senkin mitä itselleni tapahtui. Heräsin makuupussissani isoon ja lämpimään koko kasvot peittävään suudelmaan, joka ei ollut unta. Sen antajaksi osoittautui Saarelaisen Matin susikoira-Arttu.

Voin yhtyä vilpittömästi Jyväskylän Annukkaan, joka ennen tätä tilaisuutta kokeneena susiaisten järjestäjänä soitteli ja kertoi omia kokemuksiaan: ''Paljon ne työtä antoivat, mutta oli se niin mahdottoman mukavaa''. Näin oli. Ja kivaa, että teitä ''vieraita'' oli niin paljon saapuvilla.

Meille kun tätä kokemusta taas aimo annos karttui ja on tätä osaavaa, mukavaa jäsenjoukkoa, uskaltanee luvata Kuokten pitävän Tunturiladun talvipäivät 1987 — kakun kera.

ANJA

Kavtsin kuulumisia

Yleensä hitaasti kiiruhtaen hyvä tulee. Pitkän, vuosia kestäneen uurastuksen jälkeen Kärrikaltion kämppä on peruskorjattu ja viimeistelytyötkin on saatu päätökseen. Nykyinen kerhotoimikunta ja kämppätoimikunta haluavat tuoda tässä julki lämpimät kiitoksensa kaikille osallistuneille ketään unohtamatta ja ketään erikseen nimeltä mainitsematta.

Niille, jotka kämppää eivät ole nähneet sitä voisi luonnehtia länsi-uusimaalaisen torpan ja lapinkämpän risteytykseksi positiivisessa mielessä. Etenkin kämpän sisustuksessa on pyritty ratkaisuihin, joista tulisi heijastua erähenkisyys ja se, että asialla ovat olleet tunturilatulaiset. Tunturikerhojen yhteispalaverin yhteydessä muihin kerhoihin kuuluvilla tunturilatulaisilla oli tilaisuus tutustua Kärrikaltioon.

Kämppä on tarkoitettu kaikkien kavtsilaisten ja heidän perheenjäsentensä käyttöön sekä myös muille tunturilaisille kavtsilaisten seurassa. Kämppä on lukittu. Kämpän mukavuustaso on samaa luokkaa kuin Tunturiladun kämppien ja pysynee myös sellaisena. Saunaa ei vielä ole. Sen rakentaminen on lähivuosien suunnitelmissa.

Tunturilatu on luovuttanut kahdeksi vuodeksi vastuun Susi-Talaksen huolenpidosta kavtsilaisille. (Susikyröhän on Login ja Njellän hoidossa.) Pyrimme tekemään parhaamme. Toivomuksena muille tunturilatulaisille esitämme vetoomuksen, että havaittuanne puutteita tai epäkohtia Susi-Talaksella toimittaisitte niistä viestin myös Kavtsin kerhotoimikunnalle. Yhteispelillä asiat sujuvat parhaiten.

Kuluva toimikausi on ensimmäinen, jolloin Kavtsin uusittuja sääntöjä on toteutettu. Kavtsin uudet säännöt rakennettin pitkälti Tunturiladun kerhojen mallisääntöihin nojautuen. Näkyvin muutos uusista säännöistä on kahden varsinaisen kokouksen (kevät- ja syyskokoukset) pitäminen entisen yhden sijaan sekä toimikauden muuttuminen kalenterivuoden mukaiseksi. Sääntöjen muut toiminnalliset ohjeet ja niiden henki ovat jo aiemminkin olleet Kavtsin toiminnan ohjenuorana.

Kuukausittaisissa kerhoilloissamme olemme jatkaneet Suomen Lapin eri alueitten läpikäyntiä eräretkeilykohteina: keväällä oli vuorossa Muotkatuntureitten alue. Kerhoilloissamme ovat olleet tänä vuonna lisäksi esillä mm.

— luontokuvaus harrasteena (Pekka Lehtinen alustajana)
— kartat ja niiden valmistaminen (Tapio Keisteri)
— Lapin suot ja niiden erikoispiirteet (Krister Karttunen)
— tähtitaivas ja tähtitieteen harrastaminen
— Lapin kansallispuvut (Kauno Laine; myöhemmin tänä syksynä)
— USA:n Länsirannikko luontokohteena (Hannu Pösö; samoin myöhemmin tänä syksynä).

Yhteisiä erävaelluksia emme toki ole liioin unohtaneet. Viime kevättalvella järjestimme kerhon hiihtovaelluksen Muotkan alueelle. Kerhon ruskavaelluksen lähtöpisteenä oli puolestaan Susi-Talas. Ensi talven suunnitelmiin kuuluu kolmen valtakunnan vaellus Kilpisjärvi — Abisko.

Suurin joukoin olimme jälleen mukana Login järjestämillä Tunturiladun talvipäivillä sekä Suomen Ladun leiripäivillä Saarijärvellä. Lisäksi muutamat uhkarohkeimmista ottivat osaa Kolbman organisoimiin tämänvuotisiin erävaelluksen SM-kisoihin Sallassa — naisten sarjassa jopa hyvällä menestyksellä: tuloksena hopeasija ja ilman douping-skandaalia.

Kärrikaltion kunnostuksen ohitettua lakipisteensä, olemme voineet suunnata resurssejamme muihinkin projekteihin. Yhtenä esimerkkinä on tänä syksynä kerhon piirissä toteutettava eräretken vetäjäkoulutuksen perusjakso kahtena viikonloppuna Kärrikaltiossa Inkoossa sekä Kirkkonummella.

Syysterveisin,

ANTERO ROUVINEN

Tsietsalaisia koulutettu

Syksy on jälleen tullut ja on aika muistella menneen savun touhuja. Kerhomme toimii täällä Savon perukoille kaukana toiminnan keskipisteestä, joten on paikallaan kertoilla näin lehden välityksellä puuhistamme.

Kevään vaellukset aloitimme kotimaisemissa. Yöpakkasta enteilevänä maaliskuisena perjantai-iltana suuntasi viisi rohkeaa tsietsalaista sukset Iisalmesta kohti Kuopiota. Lähes —30°:ssa paukkunut pakkanen testasi teltat ja makuupussit heti ensimmäisenä yönä. Vesistöreittiä seuraillut vaellus osoittautui niin antoisaksi, että uskomme ensi talvena uusivamme sen suuremmalla joukolla.

Aprillipäivänä kokoonnuimme Siilinjärvelle kevätkokoukseen. Niinikosken Eero kolbmasta saapui vieraaksemme ja kertoi sanoin ja kuvin tunturikasveista. Kiitokset Eerolle vielä näin lehden välityksellä.

Keväisillä Lapin hangilla kävivät kerholaisemme useilla vaelluksilla. Partasen Raili veti parikin vaellusta ja Tapanisen Eikka johti ryhmän tsietsalaisia Hetasta Ylläkselle. Matkalla retkeläiset kävivät tutustumassa tukikohtaamme Susi-Kyröön. Se olikin useimmille ensi visiitti Vuontisjärvelle.

Toukokuussa järjestimme retkenohjaajakurssin. Täysipainoisesti toteutetun koulutuksen vetivät Partasen Raili, Pirisen Esko ja Tapanisen Eikka, kaikki itsekin Suomen Ladun opaskurssin käyneitä. Kokonaista 15 tsietsalaista osallistui koulutukseen, joka toteutettiin teorian osalta Sikokallion majalla Iisalmessa ja käytännön osalta vaelluksena Sukevan takaisilla erämaa seuduilla. Paljon koimme, paljon opimme. Rinkkalautan tekoon jouduimme tulvivaa jokea ylittäessämme ja monen monta uutta asiaa tuli koetuksi. Moni mieli herkistyi rauhaisalla erämaa lammella, kun saimme melkoisen tovin seurata joutsenparin uiskentelua.

Leiripäiville Saarijärvellä osallistuimme suurella joukolla. Ensi kertaa kerhomme historiassa koimme myös kilpailumenestystä. Tsietsalaisten suunnistuskoulutus on varmoissa käsissä.

Kiisan saunatalkoissa kävi ainakin pari tytärtä Kuopion puolesta ja kertoivat saunan valmistuneen kiitos tunturilatulaisten hienon talkoo hengen.

Syyskuussa heilui sitten tunturiluuta oikein tosissaan. Tsietsalaisia osallistui peräti 14 keskeisen käsivarren siivoamiseen. Aatsan ja Kutukosken kämpät ja joku ylimääräinenkin maja siinä sivussa tuli siivottua perusteellisesti. Luonnosta kerättiin monta porokuormaa roskia. Kumpa osaisimme pitää luonnon puhtaana niin kotimaisemissa kuin Lapissakin.

Tätä kirjoitellessani tsietsalaiset käärivät taas laavujaan rullalle ja paikkailevat rinkkojaan. Karpaloretki syksyiseen luontoon on taas edessä... että niitä näitä olemme puuhastelleet... ja marraskuun lopulla lähdemme joukolla viettämään hiihtoviikkoa kaamoksen keskelle Susi-Kyröön, mutta se onkin jo uusi tarina.

PENA

TOIMINTAA...

Eräs syyskokouksen tärkeimpiä asioita .... ennen ''entisten'' valintaa!!! Kuva: Pekka Mehtonen

Ovtsin kuulumisia

Niin, kevätkokouksessa päätimme ottaa kerhomme nimen käyttöön ''oikeaoppisessa'' muodossa OVTSI. Hihamerkeissä ja tarroissa sitä tosin vielä näkee entisessä muodossaan.

Sitten viimekuuleman olemme toimineet entiseen malliin. Kerhoiltoihin kerran kuukaudessa on kokoontunut tasaisen mukavasti väkeä. On opeteltu solmuja, lintu- ym. luontotietoutta ja Jämsänkoskella nykyisin asuva Aimo Aikio piti erittäin mielenkiintoisen illan kertoillen saamelaisperinteestä ja elämisen laadusta ja tavoista ennen ja nyt.

Viimesyksyn ruskaretken innoittamina meitä oli kuusitoista mukana maaliskuisella viikonloppuretkellä hiihtelemässä Ilomantsin Hoskossa — voi niitä vaaramaisemia!

Ovtsilaisten hiihtovaellus suuntautui huhtikuulla Utsjoen maisemiin kahdeksan hengen voimin. Retkeläisillä oli hyvä kunto ja fiilis ja matka onnistui kaikinpuolin mainiosti, varsinkin kun kaikki löytyivät lumen täyteen tupruttamista kuopistaan aamuisin useitten lumessa yövyttyjen öitten jälkeen. Muut sitten hiihtelivätkin yksin, kaksin, kolmisin...

17.—20.5. toteutettiin eräretkeilyn peruskurssi, kaksi ltaa kaupungisa perustietojen parissa ja viikonloppu maastoharjoittelun merkeissä. Kurssi oli hyvä, kiitos vetäjien Aapo Paavilaisen ja *Aulis Sihvon*. *Osanottajia oli* kolmekymmentä. Tähän jatkoksi kun vielä järjestämme syksyn kuluessa EA-kurssin, niin jopa löytyy tiedoissa ja taidoissa.

Kesä mennä vilahtikin sitten kukin omalla tahollaan poutasäistä nauttien ja sateista piittaamatta! Pohjoisessa kävi lukematon määrä väkeä. Kohokohta monille oli varmaankin Kiisan saunatalkoot. Meitä oli mukana ainakin kymmenen; rakentamassa, puunteossa, heinätalkoissa, ensilöylyillä. Kyllä meidän tunturilatulaisten kelpaa kaikkine kolmine tukikohtinemme!

Syksy uusine toimintoineen ja toivottavasti uusine virikkeineen on tullut.

Ruskan värittämin terveisin!

ANNUKKA

Mukana Susiaisissa

Hyvissä ajoin lauantai-aamulla 13.10. ajoimme Paukunharjulle Hiihtoseuran majalle susivihkiäisin. Olin ensimmäistä kertaa mukana susiaisissa. Totta puhuen, en ollut kuulutkaan aiemmin niistä, joten oli jännittävää päästä mukaan!

Majalla oli jo kovat järjestelytouhut meneillään. Havulaavu oli pystytetty pihaan ja rakovalkean puut oli asetettu valmiiksi. Laavu näytti juuri sellaiselta, että sinne on mukava kömpiä rakovalkean lämpimään.

Alhaalla metsässä oli noidalle jo järjestetty sopiva paikka. Ylhäällä majan vieressä porisi hernekeitto, ja hyvät tuoksut levisivät ympäriinsä. Jokainen tähyili taivaalle ja oli iloinen siitä, että saatiin kaunis ilma.

Kaikki oli valmista vieraiden tulla. Ja pian väkeä alkoikin virrata paikalle. Yhteinen asia kokosi väkeä ympäri Suomea ja monet tuntuivat tuntevan toisensa. Ainakin sydämellisiä tervehdyksiä vaihdettiin. Ilmapiiri oli leppoisa. Ensimmäiset kahvitkin ehdittiin juoda ja rupatella rauhassa. Luontopolulla oli pinnistettävä muistia, kun vastasi kysymyksiin. Taisi se kuitenkin mennä jossain kohdin arvaukseksi.

Päivä kului siivillä ja pian ilta tummui. H-hetki alkoi olla lähellä. Mahtoi susikandidaatteja jännittää jo! Metsään majan ympärille oli noussut telttoja. Vihreitä telttoja tuskin huomasi, ellei katsonut tarkemmin.

Ilta oli lokakuisen kylmä. Noidan nuotio valaisi lähimpänä olevat. Väkeä olikin paljon. Olin yllättynyt siitä, että sudeksi vihittäviä oli niin monta. Jännitys kohosi, mitä tapahtuu? Yhtäkkiä kuului huikea huuto pimeästä, ihan siinä hätkähti! Noitahan se sieltä saapui reissultaan, ja niin seremonia alkoi... Noita oikein innostui, kun ympäristö oli sopivan salaperäinen.

Varmasti näistä susiaisista jäi monelle mukavat muistot. Ainakin minulle jäi. Ja mikä tärkeintä, oli hyvä kohdata ihmisiä, joille luonto ja sen oikea käyttö ja suojeleminen on tärkeä asia.

Hyvää jatkoa uusille ja vanhoille susille sekä muille tunturilatulaisille!

LEENA H.

Ps. Jos itikat vaivaavat, niin koettakaa opettaa niille se itikkaleikki.

Olipa kerran itikka, jolla oli rättisitikka ja sen sitikan takapenkillä oli itikka iltalenkillä!

ja Hilja olivat muun ohella keksineet maidon ostamisen kyläläisiltä, suurilla ämpäreillä he kantoivat sitä kylältä. Hyvänä lisänä oli myös kalja, jota laitettiin, maukasta ja virkistävää. Yksi ja toinen antoi rinkastaan einestä, kahvia sun muuta yhteiseen käyttöön. Näinhän on ennenkin ollut talkoissa tapana. Maisa paistoi muutaman kerran ihania munkkeja, parempipuoliskonsa ahertaessa saunahommissa.

Saunan rakennustouhu edistyi päivä päivältä, ja huumori siellä kukoisti, ja muuallakin.

Paikan päällä tehtiin myös ikkunakehykset, Hemmo ja Rami mestareina, tuntui muuten olevan millimetrihommaa. Terttu Ovtsista, sekä Vihttan tytöt tekivät suurtyön kyllästäessään ikkunat. Urkki oli lupautunut lasittamaan, häneltähän se kävi.

Pekan opastuksella kaadettiin puitakin paremmista ryhmistä, vedettiin puupaikalle, ja nostettiin pystyyn kuivumaan. Samoin tehtiin myös kerppuja koivunoksista, jotka pinottiin, ja rakennuspaikalla riitti ja myös ympäristössä siivoamista, lastuja kerättiin muovipusseihin. Niitä myös jouduttiin kuivaamaan muovin päällä, koska välillä sateli.

Kolmena päivänä pisteltiin muutama tunti kyläläisten heiniä pitkille haasioille, tämä olikin suuri asia, tuli tehtyä vastapalvelu, koska Susi-Kiisalle oli tuotu traktorilla useaan kertaan paljon erilaista tavaraa. Kahtena päivänä saimme taloista muutaman kilon lohen, ja joimme myös kahvit. Sääsket eivät pahemmin kiusanneet, mutta sää oli alhaalla laaksossa parhaimmillaan, kuin olisi ollut jossain Rivieralla. Tappiotakin tuli heinätalkoista, eräs pojista pudotti sinne sormuksensa.

Yksi ja toinen aikaisemmin tullut joutui lähtemään, mm. pääkokkimme. Hänen jälkeensä Pekka nimitti pääkokiksi Freddyn, ja tietenkin alaisineen (naisineen).

Sää oli meille armollinen, koska muistaakseni ruokailujen aikana ei satanut, ja ne olivat muutenkin leppoisia hetkiä.

Moni meistä kävi toki tunturissakin, Ailigaksen huipulla, ja Freddy johdatti meidät alas jyrkimpää rinnettä. Kävimme myös tutustumasa Nuvvuksen postitoimistoon, joka sijaitsee Guttorm'ien pihassa kesäisin, talvisin muuttaa heidän päärakennukseensa. Kävimme myös muutamat Utsjoella kaupassa hakemassa tarvikkeita, emme kuitenkaan kaikkea saaneet.

Viikko vierähti kuin siivillä, tuli perjantai, jolloin illalla lähtisimme, päiväkin oli jälleen satamatta Nuvvuksessa. Saunan seinät olivat jo korkealla, lähtevät olivat tehneet urakkansa loppuun, useita jäi vielä töihin. Me sanoimme näkemiin Susi-Kiisa, ja kävelimme alas Mattilaan. Rannasta poimin (emännän luvalla), pari kiloa kauniita kiviä. Aulis oli poiminut toistakymmentä kiloa.

Kyläläisten ihmetellessä, pakkasimme tavaramme linja-autoon, huiskutimme saattajille ja lähdimme.

Totesin muuten, että lampaan kasvatus on kovasti lisääntynyt Tenolla, useassa talossa niitä jo on.

Tullessamme Karigasniemeen oli alkanut sataa, pysähdyimme kaupan luo, ja mikä yllätys, Freddy seisoi kaupan ovella, ojentaen meille kaikille jäätelön. Hän oli tullut Petterin mukana, ja yllätti meidät näin täydellisesti. Jatkoimme tästä matkaa sateen ropistessa kohti etelää, ja kotia, pieni haikeus mielessä.

Åke Jalo oli luotsannut meidät Lappiin, ja takaisin, tyynenä ja varmalla kädellä, suuret kiitokset.

Minulla oli syyskuussa tilaisuus saunoa Susi-Kiisalla, olin siellä yhden yön, totesin saunan erinomaiseksi, ja näköalan lauteilta katsottuna verrattomaksi. Kiitos Pekalle ja kumppaneille hienosta työstä, teitte jälleen historiaa.

BRITA SALORIUTTA

SUSI-KIISAN KUULUMISIA

Jykevä kelohirsinen saunarakennus on noussut Kiisajärven rannalle. Se on tunturilatulaisten saumattoman yhteistyön näyte — muistomerkki.

Mainiot löylyt antava sauna palvelee nyt Susi-Kiisalla kävijöitä.

Rakentamistyöhön neljän viikon aikana osallistui yhteensä 85 tunturilatulaista. Tämä talkootyöjoukko antoi lomastaan rakentamistyön hyväksi keskimäärin 6 työpäivää, mutta oli niitäkin, jotka viipyivät työssä kokonaisen kuukauden. Näinpä sitten valmista tulikin ennätysajassa. Pohjantasaus aloitettiin heinäkuun 16 p:nä, vesikatto valmistui heinäkuun viimeisenä päivänä ja ensimmäiset löylyt otettiin elokuun 9. päivänä.

Jäsenistö oli kiinnostunut rakentamistyöstä. Lomat oli suunniteltu pidettäviksi rakentamistyön ajankohtana. Vaellusreiteille lähtijät ottivat lähtö- tai tulopaikakseen Susi-Kiisan. Vanha talkootyöhenki elää tunturilatulaisissa edelleenkin, sitä osoitti tämä runsas osanottajien määrä. Tunturiladun toiminnan aikana järjestetyistä talkoista tämä Susi-Kiisan saunan rakentaminen osanottajamääränsä puolesta oli mittavin.

Turkulaiset läksivät liikkeelle linja-autolla, jossa saapui Logilaisten lisäksi Kavtsilaisia, Kolbmalaisia, Vihttalaisia ja Ovtsilaisia. Linja-autojoukko saapui varsinaisentalkootyön alkuun heinäkuun 21 päivänä. Samana iltana saapui lisäksi omilla kulkuneuvoillaan toistakymmentä henkilöä lisää. Kokki Jorma sai nyt yhdellä kertaa ruokakuntaansa 62 henkilöä. Eipä tuosta Jorma pahemmin häkeltynyt, vaan täyttä keittopataansa hämmentäessään leppoisasti totesi, että ruokatarvikkeet riittävät, mutta vessapaperit saattavat loppua.

Rakentamistyöhön sijoitettiin 10—15 miestä, huoltoon, polttopuiden keräykseen, ympäristön siistimiseen ja maantielle johtavan polun kunnostukseen sijoittuivat loput. Karhulan Susikerhon Timo oli tuonut mukanaan sukeltajan varusteet ja tutki Kiisajärven pohjan. Timo ei löytänyt 12 metriä syvempää paikkaa, eikä Nuvvus-Skaidin alle johtavaa reikää, vaan pohjassa lojuvia suuria männynrunkoja — jäänteitä lämpimältä kaudelta.

Saunan rakentaminen sattui samaan ajankohtaan kuin Nuvvuksen kyläläisillä oli käynnissä heinätyöt. Mattilan ja Guttormien taloista toivottiin heinätyöapua. Meillä oli vara antaa pyydettyä työapua jo hyvien naapuruussuhteiden kehittämisen vuoksi ja kuitattiinhan sillä rakennustarvikkeiden traktorikuljetuksia.

Salvostamistyössä tarvittavia kirvesmiehiä ei ollut, mutta oli työn- ja opinhaluisia kirveen, taltan ja poran käyttäjiä, sekä erikoisesti niitä joille oli tuttua moottorisahan käsittely. Hyväksyttävää jälkeä syntyi, sillä työ tekijäänsä neuvoo. Työnjohto vaan oli lujilla.

Hirsityön puolivälissä saapui Karttulasta Oksasen Tapani. Monitoimimies jolle hirsityö ei ollut vierasta. Lopputyöt saivat uutta vauhtia. Varaustyössä saattoi olla äänessä yhtäaikaa kolmekin moottorisahaa. Pitkää työpäivää tehden valmistui nyt kolme hirsikertaa päivässä. Yläpohjan ja vesikaton jälkeen vuorossa olivat alapohja, ovien ja ikkunoiden asentaminen, sekä sisustamistyöt. Näihin loppuvaiheen töihin kuin tilauksesta saapuivat Turusta Paavolan Tapani ja Hämeenlinnasta Silénin Niko. Heillä oli työtaito tallella ja työnjälki näyttävää.

Susi-Kiisan saunarakennus valmistui ennalta suunniteltuun aikaan, yhteistyönä lahjoittajien ja rakentajien toimesta. Saunan lauteilta avautuu jylhänkaunis maisema Tenolle ja Norja suurtuntureiden suuntaan.

Kelohirsiset Kämppä- ja saunarakennukset maastoutuvat hyvin Kiisajärven rannan vaara- ja tunturimaisemaan.

Pekka Huttunen

Muistorikkaat talkoot kesällä -84

Heinäkuun ilta, sää hieman oikukas, paikka Tampereen rautatieasema. Olimme lähdössä Login vuokraamalla linja-autolla Susi-Kiisan talkoisiin, odottamassa Stuorra-Ykä ja Liisa Kolbmasta, sekä muutama Kavtsilainen. Auto saapui, suurena ja komeana, (sen mukana olisi lähtenyt pidemmällekin matkalle) sen mukana Hemmo, Kalevi ja muita Logilaisia. Tavarat autoon, ja matkaan, koukkasimme vielä muutaman Kolbmalaisen sekä paljon raskasta tavaraa, vilkutimme Keräsen Kallelle, ja lähdimme.

Matkan varrella tuli autoon Reiska Kavtsilaisia, sekä Karhu-Aulis Jämsästä (hän on todella nähnyt sen — — — —).

Ehtoolla, Kokkolan asemalla oli jälleen pieni tauko, kun autoon pyrähti Vihttan pirteä tyttöjoukko. Siinä sitten rupatellessa, välillä hieman torkkuen, maisemia katsellessa, matka jatkui, ja aika vierähti seuraavaan päivään. Kävimme välillä kahvilla, jokaisella oli lisäksi evästä mukanaan, ja lounaan söimme ennen Karigasniemeä, sää oli siedettävä. Karigasniemellä moni teki vielä viimeisest ostoksensa, jonka jälkeen auton nokka käännettiin kohti Nuvvusta. Pääsimme ihailemaan Tenojoen jylhää laaksoa, totesin jälleen, että tätä tietä ei turhaan sanota Suomen kauneimmaksi.

Saimme luvan ajaa linja-auto Mattilan talon pihaan, alkoi kova tavaroiden purkaminen, traktori toi myöhemmin raskaat tavarat, ja jokainen lähti puurtamaan Susi-Kiisalle.

Täällä oli jo täysi työllisyys, pojat häärivät saunarakennuksen kimpussa, joka oli hyvällä alulla, ja Pekan valvoessa tarkkasilmäisenä töitä. Keittokatoksessa hääri pääkokkimme tyttöineen, tekemässä porukalle maittavaa ruokaa.

Meillä matkalaisilla ensimmäinen työ oli saada teltta kunnialla pystyyn, sillä säästä ei voinut koskaan tietää. Lapissa on viime aikoina satanut paljon, maa oli kovin kosteaa.

Seuraavana aamuna heräsimme hyvin nukutun yön jälkeen levänneinä, linnut lauloivat, maisemat joka puolella mahtavat. Tuli mieleen edesmenneen, ansioituneen Tunturiladun jäsenen Jussi Laguksen sanat: Mikäpä meidän paimenien?

Aamusta alkaen oli hyörinää, moottorisahat kävivät, kokit aikaisin ylhäällä laittamassa puuroa, kahvia, vettä väelle. Jälleen lounasta, päiväkahvia ja päivällistä, iltateetä, siinä sitä työtä olikin.

Saunaa lämmitettiin joka päivä, se oli tarpeen.

Jokaiselle riitti työtä jos mitä. Anja

TUNTURIT SIINTÄVÄT KAUKANA TAIVAANRANNALLA... SINNE KAUAS ON PITKÄ MATKA — MONTA SAUVANTYÖNTÖÄ — HIKIPISARAA...

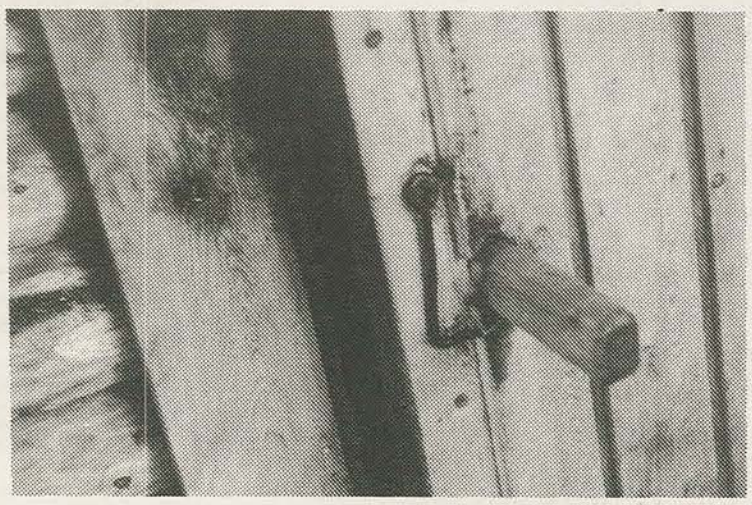

Teppo, Birger, Lasse, Unto ja Asko Kolmosjärven jäällä. Aurinko paistaa täydeltä terältään.

...Kuusi raavasta miestä vetämässä pieniä punaisia pulkkia... veti siinä hymyyn moni muukin, kuin ''Rajanpintaa Vongoaivil-le'' partion vaeltaja.
Susi-Talakselta oli lähdetty ja monien seikkailujen jälkeen päädyttiin Kemihaaran rajavartioasemalle.
Pulkkia vedettiin jäällä, lumisohjossa, hiekassa ja kanervikois-sa... loppumatka vesisateessa.

...Naltion maastossa, räpiköidessämme etelää kohti pilkottivat Korvatunturin huiput Rakitsoiden takaa — tiesimme että Joulu-pukki tonttuineen ainakin ymmärtää...

Retkellä on aina kohokohtansa. Tätä tasapainottamassa tilan-teita jotka voivat luodata hyvinkin syvältä ja olla kovasti tuka-lia. Ehkä se on kohokohta ja hupennus, kun saimme katsoa ja kuulla laulujoutsenien trumpettien kevätsoiton niiden lentäessä Lutto-joen päälllä...
UNTO tavoitti miltei alimman mahdollisen kohdan pudotessaan sulaan pulkkineen kaikkineen Pikku Arttajärven eteläpäässä.

...TT:n salaisuus raottuu...

Vongoivan kota ylhäällä tunturissa. Kota on Tuturiladun raken-tama. Se on nyt huonossa kunnossa ja osittain luhistunut.

Tahvon tuvan saunan veroista tuskin lienee... läheiseltä Vongoi-valta avautuu maisema vailla vertaa. Ilma on puhdasta, siitä kertoo naava puissa.
Vongoiva-joen kanjoni koetteli pulkkamiehiä. Sauna taas herät-ti miehet henkiin... syömään, lepäämään, jo vähitellen puhele-maankin, ehkä siinä illan hämyssä erään vuosien takaisen ''Ta-pauksenkin'' palautuessa muistikuvina mieleen...

...Lopullisen Päämäärän Miellyttävä Tietous alkoi hahmottua...

PAULI HAKULINEN

Institutio nimeltä Ulko-Tammio

Ulko-Tammion rekti on tunturisusille ja sudenmielisille muodostunut jo käsitteeksi, rituaaliksi, institutioksi tai millä nimellä sitä nyt halutaankaan kuvata. Samalla on annettu Kesälle lupa tulla susikansan keskuuteen.

Perinteiseen tapaan hallavaturkit tai hallahtavaturkit kokoontuivat penikoineen 8.6. Karhulaan riippusillan laituriin. Paljon oli uusia kasvoja mukana, mistähän he olivatkaan saaneet Vuoden Tapauksesta tiedon ja mitenkä olivat ehtineet ja oivaltaneet ilmoittautua riittävän ajoissa, sillä kilvoittelu retkipaikoista oli alkanut jo ennen kuin edellisen kesän retki oli ehtinyt päättyäkään. Veneellinen armoitettuja oli joka tapauksessa koolla ja tuttu kippari ruorissa purjehdittiin lähtöselvitysten jälkeen melkoisessa tuulessa ulapalle ja kohti tarunomaista Ulko-Tammiota. Matkalla opiskeltiin Suomenlahden merentietoa, yritettiin tunnistaa saaria, merimerkkejä, merilintuja ja tietysti vaihdettiin kuulumisia viimenäkemästä. Ennen rantautumista nähtiin vielä upea auringonlaskukin. Ja aikanaan tultiin perille, tällä kertaa ajettiin satamarantaan, aallokko oli liian voimakas, jotta olisimme saaneet tehdä ''pehmeän rantautumisen'' omaan rantaan. Säätiedotus oli luvannut viikonlopuksi monin paikoin pilvistä, sadetta ja tuulta. Kokeneet ulkotammionkävijät oivalsivat oitis, että sehän oli tarkoitettukin vain heikompiuskoisten hillitsemiseksi, koettelemiseksi. Ulko-Tammion sää ei pettänyt tälläkään kertaa.

Majoittuminen maun mukaan ja ilta-askareiden jälkeen itsekukin asettui levolle ja keräämään voimia seuraavien päivien ja yön ohjelmien seurantaan ja osallistuntaankin. Ainakin omalta osaltani totean, että läpi unen ja yön kuului lukemattomien lintujen liverrykset ja kosiokutsut; kalliokielojen, tervakoiden, tuomien ja lukuisten muiden kukkien tuoksun suorastaan huumatessa väsyneen retkeilijän unten höyhensaarille.

Ja niin tuli aamu ja kirkastui 1. päivä, joka oli ohjelmaa täynnä kaikille. *Paljon oli Karhulan tunturisusikerhon* tehoyksikkö nähnyt vaivaa retkeläisten viihtymisen hyväksi. Mauri Tani ilmeisesti sieluna sekä Maija Hurtta, Riitta Långvik, Seppo Lonka, Veijo Taavitsainen, Tuula Kokkonen ja Kaisa Jahnukainen olivat todella panneet parastaan ja ideoineet hienon retkiohjelman. Laukottiin leikitellen luontoon, seurattiin luontopolkua, käytiin yökyöpelissä Jöns'n luona luolassa, nautiskeltiin makoisat kahvit suunmukaisine räätteineen jne. Taidettakaan unohtamatta! Huippuunsa treenattu miesten sauvavoimistelujoukkue ilahdutti susikansaa kiehtovilla koreografioillaan. Vaikuttava oli myös mieskuoron esittämä pelkistetty suomalainen realismirunosikermä, se esitettiin syvällä hartaudella ja sopivalla paatoksella. Hellyyttäkään ei unohdettu, vaikka demo vaatikin pieniä kikkaskonsteja. ja tietysti ohjelmassa oli — ainakin vielä tämän kerran — ULKO-TAMMION VIESTI. Ja palkintojen jakoja, nuotioiltaa, tanssia, paneeleita ja ties mitä, osan vain mainitakseni. Eikä sovi väheksyä sosiaalisen yhdessäolon merkitystäkään enempää kuin retkeläisten monimuotoista keskinäistä vuorovaikutustakaan.

Vaativaan viestiin oli uskaltautunut vain kaksi (2) joukkuetta — myllykoskiset ja pieksänmäkiset. Menneiden vuosien huippujoukkue Kavtsi on ollut paperia ainakin parin vuoden ajan. Karhulan voimat oli sidottu vaativaan ohjelmaan ja retken järjestelyihin. Kyllä m-koskisilla ja p-mäkisillä on perinteitä, tietoja ja taitoja ynnä pokaaleita ja mitaleita puolustettavanaankin roppakaupalla. Sen huomasi myös joukkueiden valmistautumisista, se tehtiin huolella, mitään ei jätetty sattuman varaan, yritettiin sitten ennen kilpailua, kilpailun aikana tai jälkipelissä. Seuraavassa muutama tuokiokuva kilpailun tiimoilta, tuokiokuvat eivät pyrikään olemaan koko arvostelu ompahan vain eräitä sattumuksia kilpailun eri vaiheista. Kuten kuvaan ja tilanteeseen sopikin, tuomarit tekivät ennen kilpailua juhlallis-leikkisän tuomarivalan, josta piti ilmikäymän ns. pelin henki.

I-osuudella testattiin merimerkkejä katajia kasvavalla kalliolla. Havaittiin mm., että m-koskiset purjehtivat sujuvalla luistelutyylillä jopa lievää vähäisempää ylinopeutta käyttäen ja että p-mäkiset olivat varautuneet pahimman tai ainakin tuomareiden varalle, sillä het saivatten huomautuksen liiallisesta ystävällisyydestä tuomareita kohtaan — meinasivatten unohtaa itse kilpailun! Mutta kelpo etappi, jossa kaikki yrittivät kaikkea liiankin kanssa ja jossa pisteitä tuli ja meni.

II-osuudella hiihdettiin sumussa tutkan ohjaamana. M-koskisten tutka toimi luotettavasti ja signaali oli häiriönkin kestävä ja vahva — tutkahäirintä yritti todella parastaan. P-mäkiset peesasivat rinnakkaasti, karvainen kieli oli aiheuttaa tepposet ja sotkea signaalit, mutta perille hekin pääsivät ankarasta häirinnästä huolimatta.

III-osuudella kilpailijat joutuivat pelaamaan suksijalkapalloa. Jotta tehtävä ei olisi turhan helppo katajaisella kankahalla, niin pallona oli sinänsä halpa ilmapallo. M-koskisten nuori kyky osoitti käytännössä, että nuoruus ja nokkeluus kulkevat usein käsikädessä, tässä tapauksessa myös suksijalassa, siksi kekseliäs oli viestinviejän pallonkäsittely. Valmentajakin innoissaan erehtyi tuomarihavainnon mukaan aivan viimesenteillä tai ehkä sen jälkeen käsivirheeseen, josta tuli pieni miinus. P-mäkiskonkarit ottivat varman päälle ja toivat maaliin pallon kuoret sekä ison miinuksen.

IV-osuudella nähtiin ''vouhottajien taival'' ja sitähän se oli. Kilpailijat eläytyivät osiinsa niin perusteellisesti, että tuomaristokin hetken ajan luuli kokeneiden vaeltajien seonneen eli muuntuneen vouhottajiksi. Se oli hupaisaa katseltavaa.

Huoltajaporras oli tehnyt kaikkensa ja vähän enemmänkin, siinä vilahteli rahaakin tuomareiden nenän edessä (kun olisi pitänyt olla blanko-shekki). Tuopping-aineita (hyvää, mutta aivan liian vähän — tuomarien huomautus), hellyyttä (ihan tuppasivat huulet rohtumaan) varusteet odottamattomienkin tilanteiden varalta (hyttysmyrkystä tabascoon, makkarasta metrimittaan muusta puhumattakaan unohtamatta jalonesteiden kuljetusastioita) ja sitä yrittämistä oman joukkueen puolesta miehisin metkuin ja naisen lumovoimin. Kelpasi siinä olla tuomarina, toimia voiman oikealla puolella.

Aikanaan kaikki hyvä päättyy, niin tämäkin hieno yhdessäolon tilaisuus. Palkitsemiset, kiitospuheet saivat mielen haikeaksi — olisihan tuo saanut jatkua vielä tuokion, päivän pari. Haikeudessakin oli se hyvä puoli, että jäi kaipuu takaisin. Tälläkin kerralla tuntui, että taas oli löydetty jotakin uutta, nähty ja koettu. Se on hyvä merkki, hyvä enne — Ulko-Tammion retkillä on myös velvoite, kesän riittijuhla susikansalle. Ilmaan jäi kuitenkin leijumaan epämääräinen tunne siitä, että mahdammekohan nähdä Ulko-Tammion Viestiä, ainakaan tässä muodossa. Jotakin ainakin, karhulalaisilta pesee aina.

Ulko-Tammion retken järjestelyt vaativat puuhanaisilta ja -miehiltä paljon aikaa, vaivaa ja luovuutta. Siksi saanen omasta ja — niin uskon — kaikkien mukanaolleiden puolesta lausua parhaimmat kiitoksemme Maurille, Maijalle, Riitalle, Sepolle, Veijolle, Tuulalle ja Kaisalle sekä omasta puolestani Teille toisille mukanaolleille — Susikerhon tehoryhmä ja Te kaikki, Te teitte sen taas — tehkää yhä uudestaan! Henkilökohtaisesti olen lisäksi ylpeä Ulko-Tammiomitalista, tunnen itseni melkein saaren sankariksi.

MATTI MÄHÖNEN

... ja varustaudu pahimman ja tuomareiden varalle...

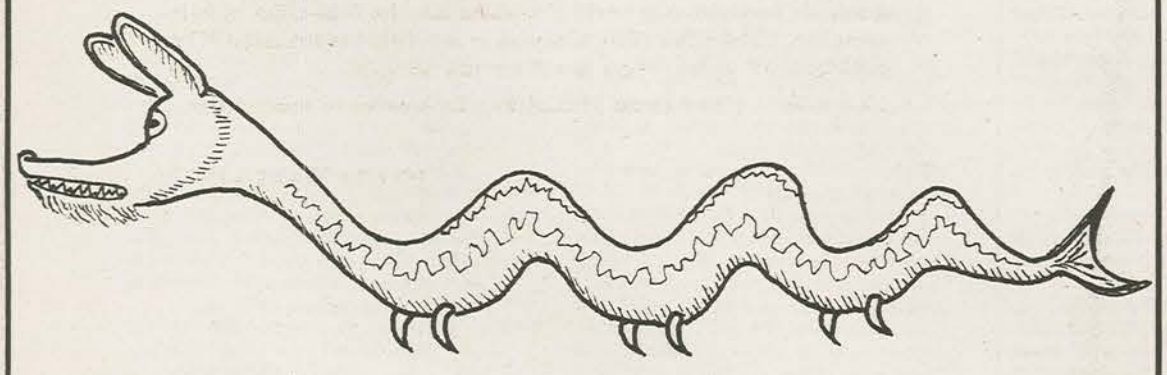

Susikerhon tehoryhmä: Mauri, Maija ja Riitta. Tarkasti katsoen piilokuvassa on myöskin Tuula, Kaisa, Seppo ja Veijo.

Hellyyden ehdoilla eli rutistaen hartiavoimin.

Kuvat: Pekka Lonka

Guovdi on Lapin perinnetiedon mukainen Kiisajärvessä elävä vesipeto, jonka pituus on yli 10 metriä ja korvien pituuskin 60—70 cm.

Guovdi asustaa Kiisajärven pohjasta Nuvvus-Skaidin alle johtavassa tunnelissa, josta se joka 30 vuosi nousee käymään Kiisajärven rantapenkalla. Viimeisestä Gouvdin näyttäytymisestä on lähivuosina kulunut 30 vuotta. Piirros on silminnäkijän tekemä.

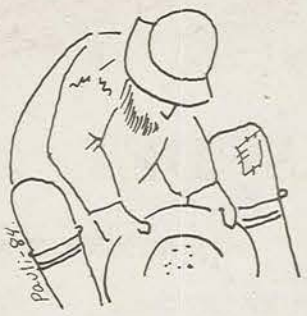
TUNTURIKERHO OKTA PERUSTETTU UUDELLEEN

Kajaanissa maamme tunturikerhotoiminnan syntysijoilla on 21.9.1984 aloittanut toimintansa tunturikerho, joka on valinnut nimekseen vuonna 1965 samalla paikkakunnalla perustetun jo useita vuosia sitten toimintansa lopettaneen tunturikerho Oktan nimen.

Joukko kajaanilaisia latulaisia on jo pitkähkön aikaa ollut kiinnostunut tunturikerhotoiminnan elvyttämisestä Kainuussa. He ovat päätyneet Pekka Huttusen ja Yrjö Suuniityn kanssa käymiensä keskustelujen ja Tunturilatu ry:n toimintaa esittelevien tilaisuuksien tuloksena tunturikerhon perustamiseen Kajaaniin.

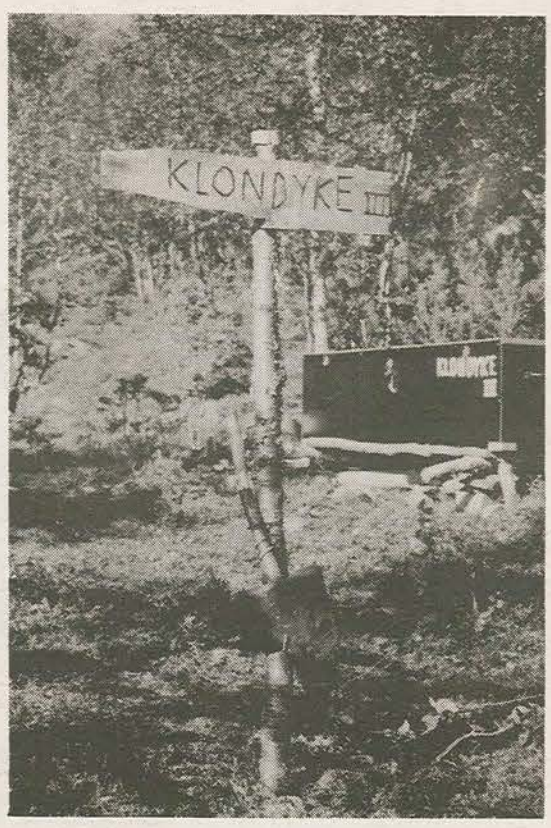
Tunturilatu ry:n johtokunta on 9.11. 1984 pitämässään kokouksessa käsitellyt ja hyväksynyt Tunturikerho Oktan toimintaohjeet, joitten pohjalta tullaan perustavan kokouksen pöytäkirjan mukaisesti tuonnempana laatimaan Tunturikerho Oktan säännöt.

Toivomme Kainuun karhuille rauhallista heräämisvaihetta, että se voisi oppia askeleensa harkiten asettamaan, ja että se muun latutoiminnan huomioiden pystyisi tarjoamaan kainuulaisille iäsenilleen Tunturiladun toimintaansa hyväksymiä toimintamuotoja ja -mahdollisuuksia.

Kultapuron solinaa...

''Kulta on merkillinen aine, sen kiilto tarttuu silmiin ja aiheuttaa ihmisessä kuumeen — joka vie mielenrauhan.''

Maasto-Akun ja Maasto-Kiisan parannettu versio, Maasto-Morgam Lemmenjoen kultamailta.

Kulkuneuvolla, jossa pyörän kahta puolta ovat laukut tavaroita varten, on kevyt kuljettaa tarvikkeita hankalassakin maastossa. Iso pyörä nousee hyvin mättäiden päälle ja pyörän akselin suhteen kohtisuoraan vaikuttava taakan paino tekee kuljetuksesta varsin kevyen. Oikeastaan vain tasapainon pitoa vaativan työn. Viime kaivuukautena kuljetettiin Maasto-Morgamilla suuret määrät tarvikkeita kultamaille.

Kauden päätyttyä olivat laukut pullollaan smaragdeja, korundeja ja granuja kun kultamiehet tulivat maalikyliä kohti.

Kulta itsessään oli huolella pakattu repun sivutaskuun. Siellä se turvallisesti kulki etelään ja maailmanmarkkinoille. Onnekkaimmilla, kerrotaan — kullan, omilla jaloillaan sipsutelleen...

HEIKKILÄ CREEK.
''Kulta on siellä mistä sinä sen löydät'', sanotaan. Kovin vähän kultaa kuitenkin löytyi — sitä enemmän hiljaisuutta ja erämaan rauhaa...
... Puro pulppusi sulaa hopeaa leiripaikan vierellä ja aurinko kultasi viereisen Petronellan kukkulan huipun pohjoispuolen...

PAULI HAKULINEN

Poliisin muistoja Petsamosta

Menneenä kesänä Kauno Laine ja allekirjoittanut haastattelimme Espoossa eläkepäiviään viettävää entistä vanhempaa konstaapelia Viljo Roposta hänen kokemuksistaan Petsamossa, missä hän toimi poliisina vuosina 1937—44. Viljon ensimmäinen matka Petsamoon tapahtui v. 1934 rajavartioston kuorma-auton lavalla Rovaniemeltä. Välillä yövyttiin Ivalossa tätä 520 km:n taivalta tehtäessä. Viljo toimi mm. Vaitolahdessa sijaitsevan pohjoisimman vartioaseman päällikkönä. Vaitolahti oli Petsamon pohjoisin kylä Barentsin meren rannalla Kalastajasaarennon kärjessä, eikä sinne ollut tietä, vaan kuljetukset tapahtuivat laivalla kesäisin kaksi kertaa ja talvisin kerran viikossa.

Rajanylitystapauksia sattui silloin tällöin varsinkin turistiaikaan, jolloin Viljo otti tulkin avulla huutamalla yhteyden rajalta Neuvostoliiton vastaavaan viranomaiseen, joka tavallisesti vastasi Viljolle: ''Trastui Roponen'', jonka jälkeen asia sitten selvitettiin.

Pientä kilpailuakin oli neuvostoliittolaisten rajamiesten kanssa, kun kummankin maan kolleegat hiihtivät omalla puolellaan rajalinjaa. Näissä ''kisoissa'' suomalaiset yleensä vetivät pitemmän korren.

Jo rajavartiostossa ollessaan Viljo joutui kruununvoudin, silloisen hallintoviranomaisen, toimeksiannosta suorittamaan poliisialaa sivuavia tehtäviä ja v. 1937 Viljo siirtyikin poliisin palvelukseen Lapin lääninhallituksen antaessa lisävakanssin Petsamoon. Tällöin Petsamossa oli 3 poliisia ja asukkaita n. 2000, mitä määrää vielä lisäsi nikkelikaivoksen väki.

Kanta-asukkaat — koltat ja karjalaisheimojen väki — arvostivat poliisia ja usein Viljo kuulikin itseään kutsuttavan: ''Kuule sie Herra poliisi''.

Koltat ja karjalaisheimot pitivät itseään suomalaisina ja heidän kanssaan oli mukava asioida. He eivät aiheuttaneet järjestyshäiriöitä ja pienemmät erimielisyytensä he hoitivat keskuudessaan. Poliisin toiminta oli etupäässä neuvoa antavaa ja ohjaavaa. Poliisi joutui heitä auttamaan usein siviiliasioissa kuten anomusten, kauppakirjojen, valitusten yms. laadinnassa.

Poliisin käytössä oli silloin Harley Davidson -merkkinen sivuvaunullinen moottoripyörä, jolla liikuttiin siellä, missä tieolot sen sallivat. Muuten kuljettiin varsin yleisesti polkupyörällä ja jalan sekä talvisin porolla ja hiihtäen. Suonikyläänkin mentäessä porokyyti kesti useampia tunteja ja kun poro pysähtyi kaivamaan jäkälää, joutui virkamieskin keittämään tsajut aikansa kuluksi.

Syksyisin poliisi joutui valvomaan järjestystä mm. poroerotuksissa, jotka olivat paikkakuntalaisten sadonkorjuujuhlia. Siellä tarvittiin tietysti viinaa ja sitä varten mies lähti lähimpään viinakauppaan, yli 500 km:n päässä olevalle Rovaniemelle, missä nimismieheltä piti saada lupa aineen ostoon. Hakija ei yleensä tyytynyt alle 30 litran lupaan, koska juojia oli paljon ja juhlatkin kestivät useita päiviä. Yleensä mies saikin luvan haluamalleen määrälle.

Poromiehet nukkuivat yleensä laavulla tai kämpissä, jos sellaiseen oli mahdollisuus. Luonnonkansa vietti juhlaansa siten, että 100 litran pataan oli paloiteltu poro ja keitetty siinä. Kukin otti vuorollaan leukunsa kärjellä kimpaleen lihaa ja syötyään viinaryypyn, jonka jälkeen laulettiin ja joiuttiin. Emännätkin olivat mukana näissä juhlissa. Poroerotuksissa ei juuri koskaan sattunut järjestyshäiriöitä.

Kesällä 1940 alkoi Liinahamarin satamassa erittäin vilkas laivauskausi, joka työllisti poliisia omaisuus- ja liikennerikosten lisääntyessä huomattavasti. Tie Rovaniemen ja Petsamon välillä oli niin mutkainen ja kapea, että kiperimmissä mutkissa kuljettaja näki autonsa perävalot. Tavaran rahtaus eteläisempään Suomeen ja Ruotsiin oli erittäin vilkasta. Useita liikenneonnettomuuksia sattui ruotsalaisten vasemmanpuoleiseen liikenteeseen tottuneiden kuljettajien ajaessa väsyneinä tätä yli 500 km:n matkaa.

Satamissa työskenteli etelästä tulleita satamatyömiehiä, jotka asuivat ahtaasti parakeissa. Niissä tapahtui usein hurjia tappeluita humalaisten kesken. Kerrankin Viljo hälytettiin paikalle ja hän näki miten eräskin mies viilsi puukolla halki humalaansa nukkuvan miehen takaskun anastaakseen tämän lompakon rahoineen.

Etelä-Amerikasta tuleva kahvi kuljetettiin Liinahamarin kautta Suomeen ja Ruotsiinkin. Sen yhteydessä toimi kahvin anastamiseen erikoistunut gangsteriliiga. Heillä oli satamassa vakoilija, joka ilmoitti kulloinkin lastattavista tavaroista. Varas piiloutui pressun alle kuormaan ja auton jurrateessa hiljaisella vauhdilla mutkaisella tiellä, hän heitteli kahvisäkit tielle ja perässä ajanut rosvojen auto taas keräsi ne. Usein tapahtui myös niin, että varas hyppäsi lavalle auton kulkiessa hiljaa ja ''kevensi taas kuormaa''. Arvokkaimmille lasteille järjestettiin poliisivartio, jolloin yksi poliisi oli ohjaamossa ja toinen lavalla.

Kalastajasaarennolla harrastettiin myös metsästystä, mm. naaleja pyydettiin ja nahat myytiin Rovaniemen markkinoilla. Hiihtäen matka Rovaniemelle kesti jopa kaksi viikkoa ja miehellä saattoi olla useita kymmeniä nahkoja mukanaan.

Kalastajat pyysivät etupäässä turskaa, mutta myöskin lohisaaliit olivat runsaat. Varsinkin turistit aina ulkomaalaisia myöten olivat innokkaita lohen pyytäjiä. Viljokin kertoi suurimman lohensa painaneen 10 kg.

Petsamon aikoinaan Viljo asui jonkin aikaa Suonikylän kolttien parissa. He olivat vapaita paimentolaisia ja luonnonlapsia, joiden seurassa Viljo viihtyi. Koltat muuttivat keväisin kesäpaikoille paimentamaan porojaan ja kalastamaan. Syksyisin he palasivat taas talvikyläänsä.

Sodan johdosta Viljonkin oli lähdettävä Petsamosta, mutta sellaiset muistot hänelle jäivät, että hän viettäisi eläkepäivänsäkin siellä, jos se olisi mahdollista.

Teksti: KYÖSTI LAMMINJOKI
Kuva: KAUNO LAINE

SUDET 1984

IKÄSUDET

Ikäsusi n:o 59

ANNIKKI HAKAVUO

Pomppe, joka koulussa ihastui niin suunnattomasti Kaarle XII:n Pomppekoiraan, että saa yhä kantaa silloin saamaansa lempinimeä. Pomppe ja Lappi: Harrastus alkoi aikaisin, hän vietti Kalliolan Retkeilijöiden riveissä kaksi viikkoa Haltin maastossa leirillä jo vuonna 1949. Kaksi vuotta myöhemmin hän oli saman järjestön telttaleirillä talvella Kaunispäällä.

Virkaansa liittyen Pomppe oli Ivalossa 4 1/2 kuukautta keväällä -1950, niin lähellä sotaa, että tuona aikana sattui useita tapaturmia sota-ajan piilevien räjähteiden takia.

Ja sitten tuli kuvioihin Tunturilatu 1957. Pompesta tuli tunturisusi 1959. Hän on osallistunut moniin talkoisiin, Ykin toisen sillan rakentamis- ja tervaustalkoisiin, 10 päivää kului Susikyrön rakennuksella 1966, hän puuhasi myös keittokatoksen valmistelussa ja tietyössä sekä useissa puutalkoissa. Sen jälkeen siirtyi harrastus itärajalle: Vuonna 1975 Susi-Talaksen rakennustalkoot, osallistuminen saunan maalaustöihin ja keittokatoksen rakentajien muonitus, ja siinä välissä hän ehti toimia kaksi vuotta Tunturiladun sihteerinä. Sitäpaitsi on Pompen kiinnostus lukuisten ja pitkien ulkomaanmatkojen lisäksi, milloin Siperiaan, Huippuvuorille, Etelä-Amerikkaan, Ladakhiin, maailman ympäri — Euroopasta puhumattakaan — riittänyt moniin Lapin käynteihin ja vaelluksiin.

Annikki Hakavuo Veikko Nevalaisen opissa Lemmenjoen kultamailla.

Ikäsusi n:o 60

KALEVI KANERVA

Rymättylässä *syntynyt* Kalevi Kanerva on jo nuorena saanut tuntuman luontoon ja sen ehtoihin.

Käynti Ylläksellä v. -54 muutti ''Kalen'' liikkumisympyröitä Lapin tuntureille ja mainitusta vuodesta lähtien onkin Lapissa käyntejä ja eräretkiä kertynyt vuosittain kolmesta viiteen.

Saariselän, Utsjoen, Muotkan ja Nuorgam-Sevetin kairoille tehdyt eräretket saavat seuraa monista vaelluksista Lapin Yliperässä, joka on Kalen lempialuetta. Kolme Pohjois-Ruotsin ja yli kymmenen pohjois-Norjan vaellusta löytyy myös Kalen listalta. 300—600 km eräretkiä on viisi.

Kalen tunturisusipykällys tapahtui v. -73 n:o 1076 ja johtajasusi n:o 125 v. -78.

Kalevi Kanervan aktiivisuus Tunturiladun toiminnassa on näkynyt talvipäiviä ja Tunturiluuta -operaatiota myöten.

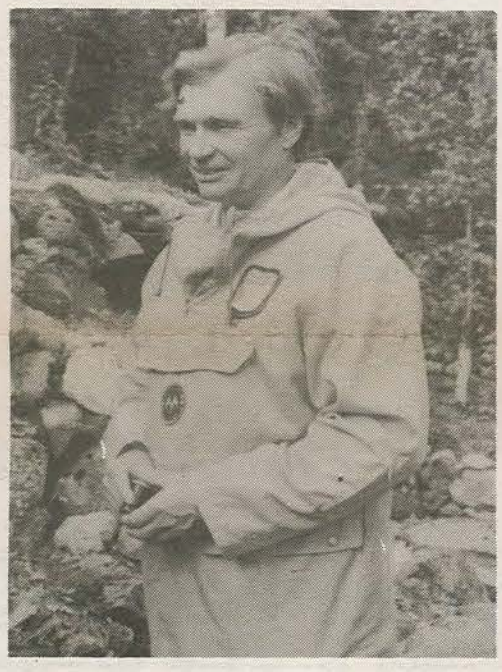
Kale oli perustamassa tunturikerho Logea (= nyk. Logi), jonka johtokunnassa, varapuheenjohtajana ja kerhon eräretkien vastaavana hän on toiminut yli viisi vuotta.

Suoran toiminnan miehenä Kale kuuluu Login tehokärkeen. Häntä lähellä on aloittelijoiden opastaminen eräretkeilyyn tuntureilla. Niinpä hän on vetänyt Logissa useita tällaisia retkiä sekä syksyllä että talvella. Toki mukaan ovat päässeet myös kokeneemmatkin.

Kale toimii Turussa vapaaeht. EA-ryhmissä ja Pelastuspalvelussa, jonka EA- ryhmänjoht. kurssin suoritti v. -75.

Suomen Ladun hiihdon- ja retkenjoht. kurssit Vuokatissa v. 1973—74, eräretken joht. kurssin talvijakso v. -76, oppaana v. -70 alkaen, sekä kuusi SM-erävaelluskilpailuun osallistumista valottavat mitallia toiselta puolin.

Kale tunnetaan railakkaana kaverina, jonka huumori kukkii. Hänen rakkaana harrastuksenaan on säilynyt nuorena opittu, talvella meressä tapahtuva verkkokalastus.

Kalevi Kanerva.

...Ikäsusille ei noita möyhkännyt — salli jopa väärtien istualtaan maistella Ainetta... Josko uskaltaa muille susille tarjota... Kuva: Pekka Mehtonen.

JOHTAJASUDET

147. MARTTI KARP, Koski TL.

Susi n:o 1230/-76

Kesällä -84 vaelsi Karpin poika Kilpisjärvi — Abisko — Kepnekaisen maisemissa susivaelluksen n. 300 km. Harrastusnäytteeksi Sarekin Rapajoenlaakson kasveista tutkielma.

Retkenjohtajana hän on ollut 6 kertaa.

Talviretkiä on kertynyt 4 ja kesällä tehtyjä 13.

Huippuja on retkillä kertynyt 50. Martti on Login perustajajäsen.

148. PERTTI PEKKALA, Haapavesi.

Susi n:o 1250/-76

Tämä kaveri on tosi ''huiputtaja''. Huippuja hänelle on kertynyt monilta reissuilta 173 ja yli 1000 m huippuja 17. Eräretkiä on 19, joista talvella 8 ja kesällä 11.

Susivaellus tuli tehdyksi kevättalvella -81. Sevettijärvi — Nellimö — Kiilopää reitillä 325 km.

Harrastusnäyte, yhden hengen ''vaellusmajoitteen'' soveltuvuudesta.

149. HELGE ÖSTERMAN, Espoo

Susi n:o 1166/-74.

Tosi Saariselän vaeltaja, näiltä maisemilta on 27 eräretkeä, joista 9 talvella ja 18 kesällä. Johtanut 26 retkeä, huippuja kertynyt 107. Susivaellus Saariselällä 313 km huhtikuussa -84.

Harrastusnäyte on laaja selvitys joikaamisesta ja sen alkuperästä.

Susilauma on venynyt pitkäksi jonoksi. Kerttu Ek, susi 45 vuodelta 1952 vastavihityn Anja Jokisen vierellä. Kuva: Pekka Mehtonen.

TUNTURISUDET

N:o	Er	Kä	Hu
1420 Ailio Esa, Helsinki	9	15	31
1421 Auvinen Matti, Espoo	6	5	13
1422 Erkko Kaarina, Helsinki	8	2	50
1423 Eskelinen Martti, Helsinki	9	—	24
1424 Hell Pertti, Riihimäki	5	4	14
1425 Hurme Hugo, Rauma	5	4	21
1426 Ikonen Tarja, Helsinki	19	7	143
1427 Jauhiainen Erkki, Turku	6	3	36
1428 Jauhiainen Pirjo, Turku	4	4	25
1429 Jokinen Anja, Hyvinkää	10	3	23
1430 Kallio Pekka, Kaarina	5	3	10
1431 Karsten Britta, Helsinki	8	1	25
1432 Korhonen Jaakko, Helsinki	12	12	69
1433 Kramsu Marja-Liisa, Turku	3	9	10
1434 Kurki Matti, Espoo	10	3	17
1435 Kähärä Elvi, Hattula	10	4	n. 30
1436 Laukkanen Pekka, Vantaa	11	1	38
1437 Maula Marita, Helsinki	12	—	42
1438 Maula Hannu, Helsinki	8	10	39
1439 Muurinen Pekka, Pirkkala	4	2	15
1440 Nykänen Seija, Vaasa	3	5	20
1441 Packalen Mauri, Hämeenlinna	6	2	14
1442 Rimppi Pekka, Helsinki	11	12	22
1443 Tikkanen Matti, Paimio	10	2	16
1444 Tulokas Tuula, Somero	10	10	62

Er = eräretket
Kä = muut käynnit
Hu = huiput

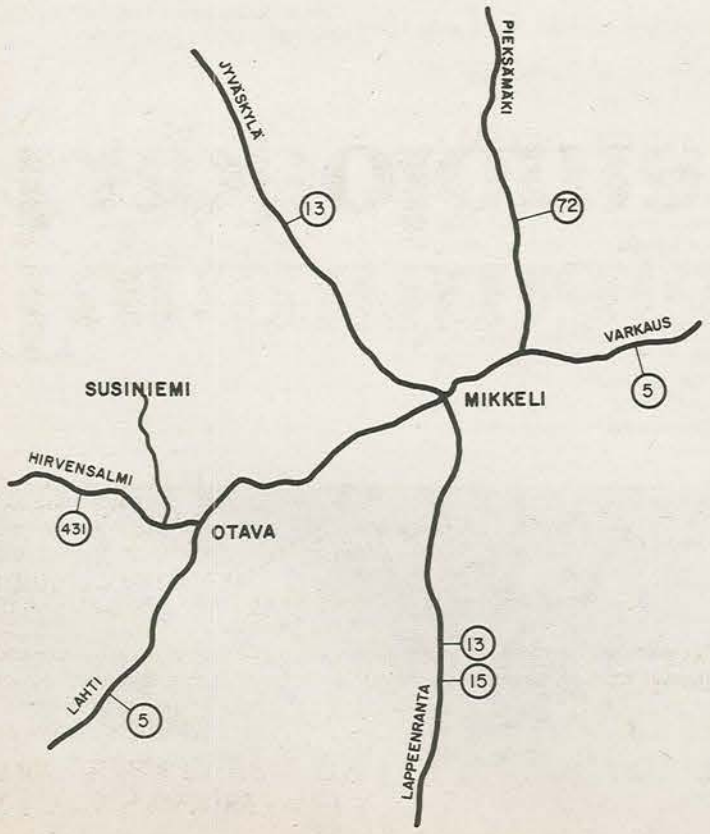
Kutsu Tunturiladun talvipäiville

Tunturiladun talvipäivät pidetään 1.—3.2.85 Njellän järjestäminä Otavan Susiniemessä, Mikkelin maalaiskunnassa n. 20 km Mikkelistä. Käytössämme on Susiniemen leirikeskus, jossa on tupa, pienempi huone ja tilava sauna. Tarvittaessa järjestämme sisätilaa yöpymistä varten lähiympäristöstä. Varaamme lämmitettävän teltan sitä haluaville.

Lahden tietä liikennöivät linja-autot pysähtyvät Otavassa. Tarvittaessa järjestämme kuljetuksen Mikkelistä tai Otavasta. Varusteet majoituksen mukaan, ruokailu omin eväin periaattein, sekä tarvittavat muut varusteet kunkin tarpeen mukaan. Osanottomaksu 20 mk peritään paikan päällä.

Ennakkoilmoittautuminen 10.2.85 saakka puh. 955/ 367552 Eila Hämäläinen tai kirjeellä 26.2.85 mennessä os: Jääkärinkatu 1 A 8 50100 Mikkeli 10. Ilmoittautumisen yhteydessä mainittava tarvitseeko kuljetusta. Tervetuloa kertomaan ja kuulemaan mitä Teille ja Meille kuuluu.

Opastus Otavasta n. 2 km Hirvensalmen suuntaan tie nro 431 ja siitä n. 5 km Susiniemeen.

Tunturiladun jäsenmaksut ja rakennustoiminta vuonna 1985

Tunturilatu ry:n syyskokous on 13.10. 1984 vahvistanut yhdistyksen jäsenmaksut vuodelle 1985. Ensimmäisen perheenjäsenen jäsenmaksu on 40 mk, toisen perheenjäsenen 20 mk, lapsijäsenen 5 mk ja ainaisjäsenen jäsenmaksu 600 mk. Jäsenmaksuarvontaan voi osallistua maksamalla jäsenmaksunsa 31.1.1985 mennessä. Arvonnassa on palkintona paketti, johon kuuluvat sukset ja sauvat.

Tunturiladun kämppien avaimen hinta on edelleen 300 mk. Sama avain käy kaikkien Tunturiladun kämppien oviin. Avainanomuksia voi tilata osoitteella, Tunturilatu ry. Fabianinkatu 7, 00130 Helsinki 13.

Rakentaminen

Susikyrön kämpän katto päätettiin uusia ensi kesän aikana. Työstä kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä Pekka Huttuseen. Kolbma on ottanut tehtäväkseen Sudenpesän uudelleenrakentamisen Saariselällä.

Vongoivan kodan korjauksesta kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä kodan alkuperäiseen rakentajaan Antero Tarvaiseen.

Toimintamuistio

TUNTURILADUN TALVIPÄIVÄT 1.—3.2.1985 Mikkelin mlk. Susiniemessä Njellän järjestäminä. Katso erillistä ilmoitusta tässä lehdessä.

NUORISOVIIKKO SUSI-TALAKSELLA 16.—23.2.1985 Kuhttan järjestämänä, mikäli riittävä määrä osallistujia ilmoittautuu Alpo Mäntyselle osoitteella: Koskikuja 4 A 7 01600 Vantaa 60.

SUSIVIIKKO SUSI-TALAKSELLA 5.—13.4.1985. Ilmoittautumiset Pekka Huttuselle, Joukontie 27, 76150 Pieksämäki puh. 958-11247. Kaksikymentä ensiksi ilmoittautunutta huomioidaan.

LOGIN VIIKKO SUSIKYRÖSSÄ 13.—20.4.1985.

KOLBMAN VIIKKO KIISALLA 20.—27.4.1985.

SAARISTORETKI KUSTAVIIN 18.5.1985 Antti Karlinin johdolla.

ULKOTAMMION RETKI 7.—9.6.1985. Ilmoittautumiset Tuula Kokkoselle puh. t. 952-292491.

LAPIN LINTUKURSSI UTSJOELLA 8.—15.6.1985. Ilmoittautumiset Antti Karlinille puh. 922-24040.

TUNTURILADUN KEVÄTKOKOUS JA KUVAILTA 4.5.1985 Helsingissä Töölöntullinkatu 8 alkaen klo 14.00.

ERÄRETKEN VETÄJÄKURSSI SUSI-TALAKSELLA 15.—21.9. 1985.

Aineisto seuraavaan Tunturilatu-lehteen on lähetettävä helmikuun loppuun mennessä os. Uolevi Mättö, Erkylänkatu 21 as. 4 05820 Hyvinkää 2. Puh. 914-28901 (iltaisin).

UUTTA SAARISELÄLLÄ
Tunturimaja LUPPOLOMA
12 rivitaloyksiötä
1 4:n hengen kaksio
Kaikissa huoneistoissa minikeittiö, jossa mm. jääkaappi sekä täydellinen astiasto. Huoneistoissa on WC, suihku ja varusteiden kuivauskaappi.
LUPPOLOMAN sauna on käytössä vaikkapa päivittäin.
HUONEVARAUKSET:
RAUNIN TUPA, 99830 Saariselkä
puh. 997—81761
(Suuntanumero v. -85 alusta 9697)
tai CITY-HOTELLI

VIIHTYISÄ KAUPUNKIHOTELLI ROVANIEMELLÄ
CITY-HOTELLI
66 kahden hengen huonetta
2 kokoushuonetta
Kaikissa huoneissa TV, jossa myös videokanava.
Kodikas viini- ja olutravintola.
Ravintolassa voi nauttia maittavan lounaan tai iltapalan ystävien seurassa.
Hotellin sauna on myös käytettävissä päivittäin.
HUONEVARAUKSET:
CITY-HOTELLI, Pekankatu 9 Rovaniemi
puh. 991-14501
(Puh. v. -85 alusta 960-314501)
TUNTURILATULAISILLE ALENNUS YÖPYMISESTÄ

city-hotelli

Tunturimaja Luppoloma

INSINÖÖRITOIMISTO LAURI HIETANEN KY
— rakennuttamistehtäviä
— lujuuslaskentaa
— asiantuntijalausuntoja
ROVANIEMI, Korkalonkatu 12,
puh. 991—22 451

Latulaisen etu: 10 %
Meiltä saat kaikista ostoksistasi jäsenalennuksena 10 %. Käytä hyväksesi!
Mukana alan johtavat merkit:
HALTI
FJÄLLRÄVEN
SUOMEN HÖYHEN
FINN-SAVOTTA YM.
Käy, soita, kirjoita!
LASSIN RETKIAITTA
AMMATTITAITOINEN, PALVELEVA
Hämeentie 46 (Lähellä Helsinginkatua), 00500 HELSINKI 50
Puh. (90) 701 5055/Lauri Jehkonen

Lasse